

Autor: Srdja Trifkovic

Motto: *V západním světě potřebujeme změnu paradigmatu, jež by vydláždila cestu opravdové Severní alianci složené z Ruska, Evropy a Severní Ameriky, jelikož všechny v nadcházejících dekádách čelí totožným hrozbám. V nejistém a možná ještě brutálnějším světě by lidé severu mohli konečně zvážit, zdali není opravdu lepší se vydat společnou cestou, nežli být poraženi rozdělením vlastních řad.*

Vojenská metoda užívající koncentrovaného a překvapivého útoku na slabý článek nepřítelovy obrany zapříčiňuje porážku nepřítele způsobenou rozdělením jeho vojsk a následným zničením jednotlivých dílčích segmentů jednoho po druhém, namísto utkání se s plně zformovanými šiky. Jejím brilantním příkladem je tažení Stonewalla Jacksona z roku 1862 Shenandoahským údolím, kdy armáda sedmnácti tisíc mužů porazila tři navzájem oddělená unijní vojska, která byla dohromady čtyřnásobně početnější.

Tato koncepce je tak stará jako Sun Tzu („pokud jsou nepřátelské síly spojené, rozdělte je“) a v moderní historii byla oživena Mao Ce Tungem („zaměřte nejuđdernější sílu na ničení nepřátelských šiků jednoho po druhém“), v současnosti je pak vysoce relevantní ve vztahu k americkým zájmům, neboť civilizace, na jejichž základech je tato země postavena, obvykle titulována coby „západní“ (ačkoli označení „severní“ by bylo příhodnější) se nachází v nebezpečí porážky prostřednictvím podobné taktiky aplikované vnitřními i vnějšími nepřáteli.

Problém byl výstižně shrnut ruským velvyslancem u NATO Dmitrijem Rogozinem v rozhovoru pro deník Russia Today 18. listopadu loňského roku:

„V rámci třetího světa se vynořily nové civilizace zastávající názor, že obyvatelé bílé severní hemisféry je vždy utlačovali, a proto jim teď musí padnout k nohám. Pokud se severní civilizace mívá bránit, musí být jednotná a do svých řad zahrnout jak Ameriku, tak i Evropskou unii a Rusko. Jestliže se totiž nespojí, budou poraženi jedni po druhých.“

Rogozinovo stanovisko v sobě obsahuje hluboké porozumění biologických, kulturních a duchovních spojitostí sdílených jednou miliardou Evropanů i jejich zámořskými potomky na „bílé severní polokouli,“ porozumění tak precizní, jako i úměrně nenáviděné příslušníky západní vládnoucí třídy. Naznačuje to, že dnešní Rusko je v určitých ohledech svobodnější

než Spojené státy nebo Evropská unie, žádný americký nebo západní diplomat jeho postavení by si totiž nemohl dovolit učinit podobné prohlášení, i kdyby sebevíc podobné stanovisko sdílel, v takovém případě by mu totiž nezbyvalo než doufat, že ve své pozici setrvá i nadále. V neposlední řadě též Rogozinův názor správně demaskuje skutečný postoj Třetího světa vůči severní civilizaci coby utkvěle nepřátelský, postavený na mýtu jejího utlačovatelství a očekávání jejího finálního kolapsu.

Evropské demografické sebevyhubení dosahuje velmi rozvinuté úrovně od Atlaniku až za Ural, Rusko a zbytek starého kontinentu společně sdílejí sestupný trend. Od pádu Sovětského svazu poklesl počet ruských obyvatel o šest procent, **což z původních 150 miliónů činí 140 miliónů**. Kombinace nízké míry porodnosti, stárnoucí populace a krize státního zdravotního systému může vyústit v populační kolaps a pokles počtu obyvatel o jednu třetinu (což představuje 100 miliónů obyvatel) do roku 2050. Při zachování stejného trendu bude Rusko registrovat čtyřicetiprocentní pokles počtu občanů v klíčovém věku 14-25 let, což zaručí i jeho pokračování až do konce století. Zároveň však naopak počet lidí označujících se za muslimy narostl v Rusku v posledních letech taktéž o čtyřicet procent na současných 20 miliónů, což je zčásti způsobeno přílivem imigrantů ze Střední Asie a kavkazské oblasti.

Ve velkoměstských oblastech Francie zdánlivě příznivá bilance 12,2 porodů na tisíc obyvatel odráží fakt, že z 800 000 porodů v takřka šedesátimiliónovém národě celá čtvrtina připadá na muslimské imigranty převážně ze severní Afriky a jejich ve Francii narozené potomky. Itálie do roku 2050 spadne z dnešních 57 miliónů na 40 miliónů obyvatel značně pokročilejšího věku. Do té doby bude čistá ztráta původních obyvatel kontinentu činit 150 miliónů lidí. Evropská populace zestárla natolik, že se zeštíhlování vlastních řad nevyhne, ani kdyby, a to značně nepravděpodobně, došlo k nárůstu porodnosti až do úrovně jejich početního vyrovnání. Tento „negativní moment“ znamená, že i kdyby ženy v budoucnu dosáhly neočekávaného nárůstu míry porodnosti až na dvě děti na matku, populace je stejně odsouzena ke svému pokračujícímu úbytku.

V USA let sedmdesátých míra porodnosti nejenom, že dosáhla červených čísel, nýbrž poklesla i pod evropskou úroveň. Od té doby jen lehce vzrostla a dosáhla hranice těsně pod úroveň vyrovnanosti bilance narození a úmrtí. U bílých Američanů sledujeme pokles pod tuto úroveň na začátku sedmdesátých let, který se ani do dnešní doby nezastavil: v současnosti na jednu ženu připadá 1,8 dítěte. Demografové předpovídají nárůst americké populace v následujících čtyřech desetiletích o 135 miliónů, což znamená úctyhodný 44 procentní nárůst, za který však bude výhradně vděčit imigraci (převážně ze zemí třetího světa) a rozmnožení nebílého obyvatelstva.

V Rusku s Rogozinovými tezemi polemizují dvě velmi odlišné skupiny. Prozápadní síly, početně zanedbatelné, ovšem výrazně zastoupené v řadách inteligence, odmítají tezi, že by Rusko mohlo být rovnocenným partnerem Evropy a Ameriky, či o to vůbec aspirovat, dokud si nenapraví vlastní image. Eurasianisté naopak osud Ruska vkládají do velkého kontinentálního celku a strategického partnerství se svými jižními a jihovýchodními sousedy. Věří, že zájmy Ruska a Spojených států jsou od základů odlišné. Z jejich úhlu pohledu je uvolnění mezinárodního napětí s islámským světem mnohem více žádoucí než kooperace se západem.

Jak proklamuje Alexandr Dugin, nová Eurasijská říše musí být postavena na odmítnutí atlanticismu a liberalismu: „*Tento společný civilizační impuls bude základem pro politickou a strategickou unii mezi Ruskem a vnitrozemím, Slovany a turkickými národy středoasijských stepí.*“

Kontinentální konzervativci-němečtí křesťanští demokraté, franouzští, španělští a italští stoupenci pravice- jsou přirozeními „Seveřany“ i přesto, že jsou velmi hákliví to zmínit. Členové dominantních evropských levicových uskupení jsou naopak ohromně nadšeni osobou Baracka Obamy, neboť se stydí za své vlastní kořeny a vzhled. Tyto sentimenty začínají být všeprostupujícími: i The Economist míní, že Obamovo vítězství „napraví, pokud rovnou úplně nezhojí, škaredé rány způsobené americkou minulostí.“ Levice kategoricky odmítá, že by něco jako společná Euro-Rusko-Americká civilizace vůbec existovalo, natož aby to bylo hodno záchranu nebo společné obrany. Jsou to právě Spojené státy, kde překážky tohoto severního paradigmatu jsou nejcitelnější. Jeho oponenti se nacházejí do určité míry ve všech vlivných oblastech americké zahraniční politiky.

Stoupenci americké výjimečnosti věří, že se Spojené státy kvalitativně odlišují od Evropy, neřku-li od Ruska silou svého hlavního kréda přesahujícího hranice etnicity, rasy, kultury a víry. Globální hegemonisté namísto partnerství usilují o dominanci nad Evropou a o rozdělení Ruska. **Mnoho z nich se navíc z důvodu etnokulturních svazků počítá mezi rusofoby tělem i duší a nelze od nich očekávat objektivní zhodnocení globální pozice Moskvy a její dopady na americké zájmy.** Obamovo jmenování Joea Bidena viceprezidentem, Hillary Clintonové ministryní zahraničí, ponechání Roberta Gatese v Pentagonu a správa Rady národní bezpečnosti generálem Jonesem svědčí o prezidentově vědomé slepotě v otázce zániku opodstatněnosti považování USA za hypervelmoc.

Multikulturalisté oponují veškerým zmínkám o „našem“ fyzickém a kulturním prostoru, který nepatří každému. Popírají, že bychom měli udržovat blízké vztahy s některou konkrétní zemí, rasou nebo kulturou a požadují prosazení svých názorů po celém světě. Jsou smrtelnými nepřáteli veškerých teorií o tom, že sdílený odkaz evropské rodiny je hoden zachování. Tyto skupiny sílejí radikální stanovisko, že Amerika není skutečnou zemí, nýbrž metafyzickým konceptem či nástrojem jejich vlastní vůle k moci, popřípadě obojím. Nepřejí si, aby tato země patřila lidem, jejichž předkové ji vybudovali a po dlouhé generace obývali. Výsledný náhodný mišmaš vzájemně odcizených různorodých komunit oslavují jako cosi specificky „amerického“ a chvályhodného.

Ideologové to budou popírat, nicméně je pravdou, že v nadcházejících desetiletích budou Evropa, Rusko i Amerika čelit podobné smrtelné hrozbě ze strany početných zástupů. Její závažnost se v plném světle ukáže s postupným stárnutím jejich obyvatelstva a nárůstem počtů nepřátelských cizinců. Na konci tohoto vývoje nečekejme velkolepou syntézu, vzájemné obohacování ani mírové soužití obyvatel severní polokoule a Třetího světa. Krátkodobé vyhlídky na osvojení si smyslu pro jednotu u Evropanů z východu či západu a Američanů jsou matné a ani se nezmění, dokud režimy všech velkých zemí západu budou ovládány elitní třídou nepřátelskou ke vlastním biologickým kořenům a kulturním výtvarkům.

V déledobém horizontu je však alespoň trochu představitelné, že pokračující finanční a ekonomická krize bude mít ozdravné politické a kulturní dopady. Tváří v tvář klesajícím cenám nemovitostí, rostoucí nezaměstnanosti a kolabujícím důchodovým systémům tyto elity riskují všeobecný pokles vlastní důvěryhodnosti a autority ne nepodobný těm, jež zažila evropská vládnoucí třída mezi léty 1914 a 1918. Až se prach usadí, může se stát, že už nadále nebudou vnímáni coby arbitři toho, kdo jsme, co si máme myslet a jak máme vést šťastný život. Vzhledem k tomu, že kredibilita americká globální dominance má návaznost na pevnost dolaru, Evropa může náhle rozpoznat, že její zájmy se shodují s těmi ruskými, což přinutí Washington k ústupkům.

Nepřehodnocení náhledů na mezinárodní politiku se projeví, pokud nedojde k obratu v demografických a imigračních trendech. Čím je ta která země bohatší, tím prázdnější jsou jejich kolébky. Trend směřující k životním standardů třetího světa může vést jeho úrovni porodnosti. Vzrůstající nouze může definitivně prolomit politická tabu o neevropské imigraci.

Můžeme tedy doufat, že odhalení odvrácených stránek životní reality vzkřísí smysl lidí severu pro vlastní identitu coby křesťanské civilizace a odpor vůči skrytému džihádu převládne v našich myslích? Bohužel, pravděpodobnějším výsledkem krize, jíž právě čelíme, je prohlubující se demoralizace, narůstající požadavky na vládní řešení problémů a sociální služby, a ještě stupidnější pochlebování šiřitelům falešných politických léků, jejichž zástupcem je náš nově korunovaný Prezident Mesiáš. Na počátku osmého století se triumfální pochod islámu do křesťanského světa zdál nezastavitelný, dokud nebyl odražen u bran Konstantinopole (718) a Tours (732). Oproti tomu v červenci 1914 byla Evropa na vrcholu v každé představitelné oblasti lidského konání, aby se o pouhé století později změnila v bledý stín sebe sama.

Většina z toho závisí na kvalitě vedení. Můžeme najít politické vůdce, kteří budou fungovat jako katalyzátory sociální regenerace? Jestliže se v zákulisních chodbách americké a evropské politiky skrývají nějací Dmitrijové Rogozinové, je nejvyšší čas, aby vykročili vpřed. Rogozinova pozice v klíčovém dilematu dnešní doby se shoduje s tím, co jsem na těchto stránkách opakovaně obhajoval po uplynulé desetiletí: posun v paradigmatech západního světa by mohl vydláždít cestu pro opravdovou Severní alianci Ruska, Evropy a Severní Ameriky, jelikož v nadcházejících dekádách všechny tři celky čelí podobným existenčním hrozbám. V nejistém a možná ještě brutálnějším světě by lidé severu mohli konečně zvážít, zdali není opravdu lepší se vydat společnou cestou, nežli být poraženi rozdělením vlastních řad. Nevím, kdy a zdali vůbec k tomu dojde. Víím však, že pokud se tomu tak nestane, největší a nejlepší civilizace, jakou kdy svět poznal, se stane nadobro minulostí.

Zdroj: *Orthodoxy Today*, překlad Tomáš Krajňák.

Autor je bývalý mluvčí vlády Srbské republiky (1990), spisovatel, publicista, přispívá úvodníky do několika periodik v USA, kde trvale žije. Je také ředitelem Centra pro Mezinárodní vztahy konzervativního Rockfordova institutu.